

Vilis Liniņš

NATO Varšavas sammita pavēnī

Ir nenopietni savas valsts aizsardzību uzticēt svešiem spēkiem, arī draudzīgām valstīm, pašiem vairāk domājot par izklaidēm un ceļot pilis. Par to atgādina neizdzēšamas Latvijas vēstures lappuses. Atcerēsimies Latvijas aizsardzības spēku pirmā pavēlnieka Oskara Kalpaka traģisko galu tā laika Ulmaņa valdības sabiedroto – vāciešu – “kļūdas” dēļ.

Nav jēgas celt tautas labklājību, ja nav nodrošināta tautas un tās valsts aizsardzība.

Arī to rāda Latvijas brīvvalsts pieredze. Latviešu tauta sūrā darbā pacēla savu labklājību, bet tās vadītāji neko nedarīja, lai to nosargātu. Tika izšķiesti prāvi tautas līdzekļi armijas uzturēšanai, bet sakopto, samērā bagāto valsti atdeva ienaidniekam bez neviena šāviena. Kā Valsts prezidenta amata uzurpators Kārlis Ulmanis un viņa “zemtupeles ģenerālis”, kara ministrs Jānis Balodis skandināja – draudzīgajai Padomju Savienībai, kas latviešu tautu noveda līdz iznīcības robežai.

Piedāvāju pamatprincipus, saskaņā ar kuriem organizējama valsts aizsardzība. (No grāmatas “Pēc Visuma valdnieka gribas un likumiem”)

Tautas valsts aizsardzība

Valsts un tautas aizsardzība jāplāno un jāveic pastāvīgi un vispusīgi – garīgi un materiāli. Jāizzina un jāizanalizē pagātnes kļūdas, kā arī nodevības (skat. grāmatu “Kas cēla un kas grāva Latvijas valsti”).

Ir ziņas, ka Latvijas armijas Ģenerālštābs ap 1935. gadu bija izstrādājis valsts aizsardzības, ar partizāņu cīņas metodēm, plānu, ko augstu novērtēja vairāku mazo valstu militārie speciālisti, uzskatot to par labu un pielietojamu, bet K. Ulmanis un kara ministrs J. Balodis to noraidīja. Kā vēlāk apstiprinājās – PSRS interesēs.

Mēģināšu šo plānu iztēloties, daļēji rekonstruēt, varbūt arī ar kādu niansi papildināt, lai tas varētu darboties.

Vispirms, jāpieņem un jāizsludina attiecīgs valsts likums vai, vēl labāk, tas iekļaujams Satversmē, lai mainīgie Valsts vadītāji to bez tautas nobalsošanas nevarētu grozīt un kritiskā brīdī atcelt.

Pamatā jābūt idejai, ka katra valsts pilsoņa pienākums ir visiem līdzekļiem, visos laikos, bez atlīdzības aizsargāt sevi, savu ģimeni, savu īpašumu un valsti no visa veida ienaidniekiem, iebrucējiem, negaidot pavēles no valsts varas, ignorējot visa veida aizliegumus pretoties ienaidniekam.

Ir svarīgi, lai pilsoņi, savas valsts patrioti, dzīvotu maksimāli izklaidēti pa visu valsti.

Tālāk:

1. Katra lauku sēta, viensēta ir jāpārvērš par mazu cietoksni, kas ļoti svarīgi sakarā ar agresoru jauno iekarošanas taktiku, tā saukto hibrīdkaru.
2. Visiem garīgi veselīgiem pamattautas pilsoņiem, sākot no 18 gadu vecuma, palīdzot valstij, ieroči jāiegādājas pašiem no valsts noliktavām: šautenes, arī automātiskās; pistoles; kara laikā arī granātas; munīcija; kaujas arbaleti (modernie stopi) un bultas. Ienaidnieka iebrukuma gadījumā papildus ieroči un munīcija jāiegūst no iebrucējiem, tos atbrūņojot vai neitralizējot.
3. Lietot ieročus jāapmāca visi garīgi veselie ģimenes locekļi no 8–10 gadu vecuma.

4. Personīgos ieročus lietot un glabāt drīkst tikai sava īpašuma robežās, izņemot valsts militāros formējumus.
5. Pilsoņu apmācībai ieroču lietošanai aizsardzībai no valsts militārā dienesta nozīmējami valsts apmācīti instruktori-kontrolieri, ar kuriem laikus jāiepazīstina attiecīgā iecirkņa pilsoņi.
6. Laikus (draudu gadījumā obligāti) lauku sētās un viensētās (individuālās mājās) ierīkojamas tikai pašiem pilsoņiem zināmas slēptuves. Ja iespējams, savā meža gabalā, kur jātur arī attiecīgie pārtikas krājumi.
7. Valstī laikus jāizstrādā un pietiekamā daudzumā jāizdod partizāņu aizstāvēšanās cīņu rokasgrāmatas, tās par pašizmaksu pārdodamas pilsoņiem.
8. Valstī visās skolās pilsoņu bērniem ieviešama militārā apmācība, sākot no 3. klases, jo ļoti svarīgi arī bērnus laikus psiholoģiski sagatavot aizsardzības cīņām.
9. Valstij visi kājnieku ieroči un munīcija jāražo pašiem, daļēji kooperējoties ar stabilām sabiedroto valstīm.
10. Uz valsts likuma pamata katrā novadā no karadienestam derīgiem pilsoņiem izveidojami nelieli garnizoni ar labāku, smagāku bruņojumu. Vēlams, ārpus pilsētām, kam pēc spējām jānāk palīgā sava vai kaimiņu novada pilsoņiem.
11. Izveidojamas arī nelielas, ap 50 karavīru, kustīgas (mobilas) karaspēka vienības ar labu mūsdienīgu bruņojumu, transportu un sakariem, kas būtu nenotveramas.
12. Laikus veidojams nesagraujams informācijas tīkls.
13. Izveidojamas mobilās soda vienības, ātrās kara lauka tiesas Valsts nodevēju neitralizēšanai.
14. Valsts Ārlietu ministrijai diplomātiskā ceļā jāizstāv šāda veida valsts aizsardzība.
15. Papildus šīm partizāņu cīņas metodēm, neskatoties ne uz ko, jāizveido elastīgas valsts aizsardzības līnijas.
16. Valstij laikus jāizzina iekšējie potenciālie nodevēji, ienaidnieki, kaitnieki, kas ar dažādiem, pārsvarā informācijas līdzekļiem, neitralizējami.

Šis valsts aizsardzības modelis jāpapildina un jāuzlabo. Jādzīvo ar skatu nākotnē, balstoties uz pagātņi, tās panākumiem, pieredzi, nepieļaujot vecās kļūdas.

Pārtikas rezerves.

Ar tukšu vēderu ilgi nekarosi, neaizstāvēsies. Kā stratēģiskās pārtikas rezerves ieteicamas: pupas un zirņi, kas, it īpaši mālainā zemē audzēti, satur visus cilvēka organismam nepieciešamos mikroelementus. Diena deva – 100 g sausa produkta, kas izvārīti dod 300 g. Šie produkti, spēka koncentrāti, nostiprina imūnsistēmu, pilnīgi aizvieto gaļu. Tos iespējams pietiekošā daudzumā izaudzēt mazdārziņos. Labi izzāvētus, aizvākotās stikla burkāms mālainā zemē 0,5 m dziļumā var uzglabāt vismaz 15 gadus. Ieteicams mežā, ziemeļu nogāzēs. Līdzīgi aizvākotās stikla burkāms var uzglabāt dabīgos: cukuru, sāli, sālītus (ar dabīgo sāli) dārzeņus, kā arī svecas utt. Tā var daudzus produktus nebaltai dienai uzglabāt arī miera laikā. Tas viss var būt labs atspaidis arī smagas saimnieciskas krīzes gadījumā. Labi, lēti, droši. Tas viss ir aprobežs.

Lauku sētās un ciematu mazdārziņos ieteicams audzēt arī topinambūrus, kas prasa minimālu kopšanu. Tos var lietot gan kartupeļu vietā, gan salātu veidā, sākot no augusta, visu ziemu, līdz jūnijam. Tas ir arī pretvēža līdzeklis un labs pārtikas produkts diabēta slimniekiem, no kura arī iegūst dabīgo insulīnu.

Pie tautas un valsts aizsardzības pieder arī pazemes pagrabi. Prātīgi uzbūvēti un ierīkoti, tie var dot arī patvērumu stihisku nelaimju gadījumos miera apstākļos.

Tauta, kas sagatavota ilgstošai aizsardzībai, pat ienaidnieka “izdedzinātas zemes taktikas” gadījumā var atdzīvoties, kad ienaidniekam šī zeme būs nāvējošs tuksnesis.

Der ieskatīties Šveices aizsardzības sistēmā. Tā ir valsts – cietoksnis, kur katra lauku sēta un ciematu privātmājas ir cietoksnis. Tur visi garīgi veselie pilsoņi ir karavīri: savas sētas, ģimenes un valsts aizstāvji. Visiem mājās ir moderni kājnieku ieroči un munīcija. Katru gadu visi militārajam dienestam pakļautie iziet militārās apmācības, kur trenējas un apgūst jaunos ieročus. Tādēļ neviena kaimiņvalsts pat nedomā līst Šveicē iekšā. Arī likumdošana ir attiecīgi sakārtota, kas nepieļauj varas vīriem traucēt pilsoņiem valsts un pilsoņu īpašumu aizsardzību.